

[Therkil Kristensen.]

som helhed. Det har betydning, hvis der bliver kamp i Nordtyskland, hvem der behersker den nordlige flankestilling, som Danmark i så fald vil være. Men det har også meget stor betydning for NATO som helhed, hvem der behersker de danske gennemsejlingsfarvande, som jo er porten mellem Østersøen og Atlanterhavet. Og ikke mindst for NATOs nordamerikanske medlemmer har naturligvis dette spørgsmål om, hvem der behersker adgangen fra Østersøen til Atlanterhavet, afgørende betydning. Derfor og af andre grunde er spørgsmålet om nordflankens dækning i høj grad et almindeligt NATO-spørgsmål.

Jeg må også gå ud fra, at spørgsmålet om, hvordan regionsfordelingen, i nordregion og sydregion og centralregion, som vi hidtil har haft, skal være i fremtiden, vil blive afgjort. Det er et NATO-spørgsmål, som afgøres af NATO-rådet som direktiver til NATOs militære organer.

Jeg har her tangeret et spørgsmål, som ligger nær ved den dansk-tyske grænse. Jeg vil gerne, inden jeg slutter, gøre nogle bemærkninger om et andet spørgsmål, som ligger denne grænse endnu nærmere. Det drejer sig naturligvis om Sydslesvig.

Det valg, der har været til den slesvig-holstenske landdag fornylig, viste jo, at de dansksindede dernede har fastholdt deres stilling i dag — 9½ år efter kapitulationen — i højere grad, end de allerfleste havde ventet. Der var større fasthed i den dansksindede bevægelse, end mange havde troet, og det viser jo, hvor rigtigt det har været, når danskhedens politiske og kulturelle frihed i Sydslesvig har ligget os her i Danmark så stærkt på sinde. Vi har i den henseende i de år, Vesttyskland har været besat, rettet en række henvendelser til de allierede magter. Jeg bliver nødt til at sige, at vi har haft grund til adskillig skuffelse over den ringe støtte, vi fra de allierede magter har fået angående vore henvendelser vedrørende Sydslesvig. Ganske vist fik vi i 1949 Kiel-erklæringen, som vel var en slags resultat fra rundbordskonferencen i London. Men for det første opfyldte denne Kiel-erklæring ikke vore ønsker og de berettigede krav, man efter vor opfattelse kunne stille, og dertil kommer, at denne

Kiel-erklæring ikke efter dansk opfattelse er blevet efterfulgt af en praksis dernede fra de slesvig-holstenske regeringers side, som svarede til Kiel-erklæringens ordlyd. Vi synes ikke, at realiteterne har svaret til de principper, som blev nedlagt i denne erklæring. Det gælder vel ikke mindst under den sidste slesvig-holstenske regering.

Dertil kommer nu det spørgsmål, som har været diskuteret så meget i den sidste tid, nemlig den 5 pct.s klausul, som har forhindret, at over 42 000 stemmer overhovedet gav nogen repræsentation blot i den slesvig-holstenske landdag, medens derimod godt 9 000 stemmer giver en repræsentant i det danske folketing. Det er jo ikke noget, som en demokratisk stat kan være bekendt, og jeg kan ikke lade være med at sige, at det undrer mig, at et så stort folk som det tyske er bange for at give et nationalt mindretal en repræsentation, der svarer til dets stemmetal, i den slesvig-holstenske landdag.

Der er en betragtning i denne forbindelse, som jeg især vil fremhæve. Det er jo den slesvig-holstenske regering og flertallet i den slesvig-holstenske landdag, som har haft den direkte afgørelse i sidste instans af dette valglovsproblem. Det drejer sig her om et generelt spørgsmål, om behandlingen af et nationalt mindretal, og det kan ikke være rigtigt, at afgørelsen heraf skal være henlagt til en lokal regering, selvom Vesttyskland er opdelt i et antal såkaldte lande med deres landsregeringer. Behandlingen af nationale mindretal er et generelt spørgsmål, og ansvaret for, hvordan denne behandling bliver, må påhvile de centrale myndigheder, det vil i dette tilfælde sige regeringen og parlamentet i Bonn. Det kan ikke være sådan, at en nation kan blive befriet for sit ansvar for behandlingen af nationale mindretal ved at delegere sin myndighed på de pågældende områder til et eller andet lokalt organ.

Se, nu er jo i den erklæring, de vestlige magter tænker sig at afgive, spørgsmålet om en kommende fredskonference stadig holdt åbent. Vi ved ikke, hvornår den kommer, eller om den kommer, og hvis den kommer, i så fald hvilken form den får. Derfor er det jo muligvis den sidste lejlighed, vi har til i de vestallieredes kredts at